

A Fővárosi Ítéltábla dr. Tarczay Áron ügyvéd (**fél címe**) által képviselt I.rendű felperes neve(I.rendű felperes címe) I. rendű és II.rendű felperes neve(II.rendű felperes címe) II. rendű felpereseknek, dr. Mátyus Hajnalka ügyvéd (fél címe 2) által képviselt I.rendű alperes neve(I.rendű alperes címe) I. rendű és II.rendű alperes neve(II.rendű alperes címe) II. rendű, I.rendű alperes neve(I.rendű alperes címe) I. rendű alperes által képviselt III.rendű alperes neve(**III. rendű alperes címe.**) III. rendű alperesek ellen személyhez fűződő jog iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2015. július 8. napján meghozott 24/A.P.23.754/2013/34. számú ítélete ellen az I. és II. rendű felperesek részéről 36. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben és akként változtatja meg, hogy az I. rendű felperesnek járó vagyoni kártérítés összegét 129.448 (Százhuszonkilencezer-négyszáznegyvennyolc) forintra felemeli, és kötelezi az alpereseket, hogy egyetemleges kötelezettséggel fizessenek meg az I. rendű felperesnek ezen összeg után 2010. május 1. napjától a kifizetés napjáig félévente a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű késedelmi kamatot.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 nap alatt fizessenek meg az I. és II. rendű alperesnek személyenként 5.000 (Ötezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felpereseket, hogy fizessenek meg az államnak külön felhívásra személyenként 8.000 (Nyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Kötelezi az alpereseket, hogy egyetemleges kötelezettséggel fizessenek meg az államnak külön felhívásra 1.000 (Ezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az irányadó tényállás szerint 2010. május 1. napján a ... szám alatti ... tulajdonát képező lakásban az alperesek házibulit tartottak. Ez az ingatlan egyébként üresen állt, mivel a tulajdonos már elköltözött a felperesekkel történt nézeteltérések miatt. Az alperesek 23 óra körül ittas állapotban vitát provokáltak a felperesi házaspárral, hergelték, fenyegették őket. Az I. rendű felperes kijött az erkélyre és tenyérral rácsapott a két lakást elválasztó ún. parapet-falra. Ekkor a be nem zárt bejárati ajtón át a felperesek tiltakozása ellenére megindultak az alperesek a felperesi lakásba, és az I. rendű

felperest a II. rendű felperes előtt bántalmazták, ütések érték a fejét és a mellkasát. A dulakodás miatt a II. rendű felperes átszaladt a szomszédba, ahonnan átjött ..., aki szétválasztotta a dulakodókat. A nézetkülönbség a felperesek és az alperesek között a ...hoz fűződő eltérő viszonyuk miatt alakult ki. A bántalmazás kapcsán az I. rendű felperes 8 napon túl gyógyuló sérüléseket szenvedett, 2010. május 20. napjáig betegszabadságon, majd május 30. napjáig táppénzes állományban volt. A történetek következtében megsérült a felperesek lakásában egy üveges dohányzóasztal, roló és karnis, valamint egy másik asztal megrongálódott, eltört továbbá egy virágkaspó. A tényállásban rögzítettek miatt a Monori Járásbíróság a 10.B.60/2011/51. számú ítéletében bűnösnek mondta ki az alpereseket magánlaksértés és súlyos testi sértés büntette miatt, ezért halmazati büntetésül mindhárom alperest fejenként 200.000 forint pénzbüntetéssel sújtotta, melynek megfizetésére 20 havi részletfizetést rónak. A büntető bíróság ítéletének indokolásában kitért a felpereseknek a szomszédjukhoz, ...hoz fűződő nézeteltéréseire, és kiemelte, hogy a vádlottak szándékosan hergelték a ... házaspárt, ugyanakkor a sértetteknek is érdeke fűződött a bántalmazáshoz, kifejezetten haragudtak az alperesekre, még a hatósági felügyelet alatt az eljárások során is összeszólalkoztak. Utalt arra is, hogy a II. rendű felperes ...t korábban tetteleg bántalmazta, ezért az összeszólalkozásokból többnyire feltételezhető, hogy azok tettlegességig fajulnak. A büntetőbíróság arra az álláspontra jutott, hogy II. rendű felperes neveszándékosan bősztette a férjét és tudta, hogy az alperesek közt és közte vita várható, holott az alperesek láthatóan ittas állapotban voltak. A büntető ügyben hozott ítélet 2013. szeptember 3-án jogerőssé és végrehajthatóvá vált.

A felperesek 2013. szeptember 18-án keresetet terjesztettek elő és előadták, hogy az alperesek 2010. május 1-jén a kifejezett tiltásuk ellenére bementek a lakásukba, fenyegető, agresszív magatartást tanúsítva, és bántalmazták az I. rendű felperest. Kereseti kérelmükben annak megállapítását kérték, hogy az alperesek ezzel a magatartásukkal megsértették a magánlakáshoz, továbbá az emberi méltóságukhoz, a becsületükhöz, illetve az I. rendű felperes esetében az egészséghez és a testi épséghez fűződő személyiségi jogait. Kérték a jogsértés megállapításán túl az alperesek eltiltását a további jogsértéstől, továbbá megfelelő elégtétel adására kötelezésüket. Nem vagyoni kártérítés címén egyetemlegesen 500-500.000 forint és kamatai megfizetésére kérték az alperesek kötelezését, továbbá az I. rendű felperes javára 198.047 forint vagyoni kártérítést is igényeltek a megsérült bútorokkal kapcsolatban. Kereseti kérelmük alátámasztására a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (későbbiekben: régi Ptk.) 82. §-ra hivatkoztak.

Az alperesek utóbb a jogalap és az objektív jogkövetkezmények közül a jogsértés megállapítása, és az elégtételadás körében nem vitatták a felperesi keresetben felhozottakat. Elismerő nyilatkozatot tettek a felperes vagyoni kárigényére, az ingóságok körében 50.000 forint, míg a munkabér kiesés kapcsán 102.974 forint erejéig, – ezt meghaladóan a kereset elutasítását kérték. Hangsúlyozták, hogy a büntetőbíróság ítélete alapján a felperesek közrehatása folytán került sor a perbeli dulakodásra, ezért vitatták, hogy az általuk elismerteken túl, további pénzbeli kárpótlás lenne indokolt a felperesek sérelmeinek orvoslására.

Az elsőfokú bíróság a felperesek keresetét túlnyomórésztben alaposnak találta és megállapította, hogy az alperesek a 2010. május 1. napján a felperesek magánszférájához és emberi méltóságához fűződő személyiségi jogát a sérelmükre megvalósított magánlaksértés büntetével, továbbá az I. rendű felperes testi épséghez és egészséghez fűződő személyiségi jogát a sérelmére megvalósított súlyos testi sértés büntetével megsértették. Kötelezte az alpereseket, hogy elégtétel adásaként a 2010. május 1. napján a felperesek sérelmére megvalósított jogsértésekért, az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 nap alatt a felpereseknek írt magánlevélben fejezzék ki a sajnálkozásukat. Kötelezte az alpereseket, hogy 15 nap alatt – nem vagyoni kártérítés címén – egyetemlegesen fizessenek meg az I. rendű felperesnek 200.000 forintot, míg a II. rendű felperesnek

150.000 forintot, és ezen összegek után 2010. május 1. napjától a kifizetés napjáig félévente a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű késedelmi kamatot, továbbá az I. rendű felperesnek – vagyoni kártérítés címén – további 117.448 forintot. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alpereseket, hogy 15 nap alatt fizessenek meg egyetemleges kötelezettséggel az I. rendű felperesnek 26.000, míg a II. rendű felperesnek 15.000 forint részperköltséget. A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt mindösszesen 74.880 forint kereseti illetékből az I. rendű felperes 17.950 forintot, a II. rendű felperes 10.000 forintot, míg az alperesek egyetemleges kötelezettséggel 46.930 forintot kötelesek viselni. Az állam által előlegezett 134.366 forint szakértői díjból az I. rendű felperes 18.746 forintot, II. rendű felperes 35.000 forintot, az alperesek pedig egyetemleges kötelezettséggel 80.620 forintot kötelesek a bíróság gazdasági hivatalának megfizetni. Határozata indokolásában többek között utalt a régi Ptk. 82. §-ára, az Alaptörvény VI. cikkelyének (1) bekezdésére, az 1976. évi VIII. számú törvényerejű rendelettel kihirdetett Polgári és politikai jogok nemzetközi egyezségokmányának 17. cikkelyére, alkotmánybírósági határozatokra, továbbá a régi Ptk. 75. § (1) bekezdésére és 76. §-ára. A régi Ptk. 84. § (1) bekezdés b) és c) pontjaira alapított igényekkel kapcsolatban rögzítette, hogy azokat az alperesek sem vitatták, ezért a kereseti kérelemmel egyezően határozott. A kiesett jövedelem és az I. rendű felperesi vagyoni igény körében hivatkozott arra, hogy lefolytatta a bizonyítást ... meghallgatásával, aki a bérszámfejtést végezte a perrel érintett időszakban az I. felperes munkahelyén. A tanú által hitelt érdemlően közölt 67.448 forint, valamint az 50.000 forint alapulvételével összességében 117.448 forintban határozta meg a vagyoni kár összegét. A nem vagyoni kártérítés kapcsán utalt a bírói gyakorlatra, valamint a 34/1992. (VI.1.) AB határozatra és hangsúlyozta, hogy kármegosztásnak nem lehet helye. Nem létezhet ugyanis olyan nem vagyoni hátrány, amely a vagyoni kár elszenvedőjére hárítható, mivel az adott jogintézmény a lelki sérelmek vagyoni eszközökkel való kiegyenlítését, kárpótlását szolgálja. Mindez azonban nem jelenti azt, hogy a sérelmet szenvedő magatartását, a jogsértő szituáció kialakulásában játszott szerepét ne kellene értékelni. E vonatkozásban annak tulajdonított jelentőséget, hogy az I. rendű felperes legalább olyan motivált volt érzelmileg a dulakodás kialakulásában, mint az alperesek. Megállapította, hogy nem vitás, hogy az alperesek magatartása jelentős súlyú, szándékos jogsértésnek minősül, de azt a felperesek provokatív fellépése előzte meg, melynek alapvető jelentősége volt a jogsértés bekövetkeztében. Azonban a kialakult helyzetet a felperesek a nem vagyoni kárigény érvényesítésekor nem fordíthatják saját javukra, ezért a bíróság összességében mérlegelve a peradatokat, a nem vagyoni kártérítés mértékét az I. rendű felperes esetében 200.000, míg a II. rendű felperest illetően 150.000 forintban állapította meg, és a részleges pernyertesség szabályai alapján rendelkezett a perköltségek viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperesek nyújtottak be fellebbezést, melyben annak részbeni megváltoztatását akként kérték, hogy az I. rendű felperesnek járó vagyoni kártérítés mértékét 130.295 forintra, a nem vagyoni kártérítés mértékét 300.000 forintra, a II. rendű felperes részére járó nem vagyoni kártérítés összegét 250.000 forintra emelje fel az ítéletábra. Az I. rendű felperes a fellebbezési kérelmében kívánta érvényesíteni a vagyoni kárigényre a régi Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti kamatigényét is 2010. május 1. napjától a kifizetésig terjedően. A másodfokú perköltségeiknek az alperesek által történő viselését indítványozták. Jogorvoslati kérelmük indokaként mindenek előtt arra hivatkoztak, hogy a jövedelemkiesést nem megfelelően vette figyelembe a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (későbbiekben: Szja. törvény) 1. melléklete 6/c) pontja alapján az elsőfokú bíróság, ugyanis a jövedelempótló kártérítés adóköteles. Az Szja. törvény 8. § (1) bekezdése értelmében ez 16%. A régi Ptk. 354. és 355. § (1) bekezdése a teljes vagyoni kárpótlás elvét fogalmazza meg, tehát nem lehetséges az, hogy ezen adóteher miatt ne térüljön meg az I. rendű felperes teljes vagyoni kára. A nettó 67.448 forint keresetkiesésből kiindulva a 16%-os jövedelemadóval számolva, a jövedelempótló kártérítés

mértéke tehát 80.295 forint. Az I. rendű felperes fellebbezésben kifejtett álláspontja a Pp. 146. §. 5/c) pontja alapján az, hogy a fellebbezési eljárásban is kérheti a törvényes kamatot a régi Ptk. 301. § (1) bekezdése értelmében. A nem vagyoni kártérítéssel kapcsolatban arra az álláspontra helyezkedtek, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított összeg a 200.000, illetőleg a 150.000 forint nem kompenzálja az alperesek által elkövetett atrocitások során elszenvedett sérelmeiket, hiszen mindenképpen az állapítható meg, hogy a még a saját lakásában sem érezheti magát biztonságban az ember, mindamellett nem kétséges a fájdalomérzet és a szegényérzet sem, ami az eset kapcsán kialakult, főként az I. rendű felperesben. Annak ellenére, hogy az elsőfokú bíróság rögzítette határozata indokolásában, hogy kármegosztásnak nincs helye nem vagyoni kártérítés esetén, azonban bírói mérlegeléssel gyakorlatilag ezeket a szabályokat alkalmazta, amikor figyelembe vette, hogy nem volt zárt az ajtó és azt a számukra felfoghatatlan érvet is, hogy a felpereseknek érdekükben állt saját bántalmazásuk. Utaltak a Pp. 4. § (2) bekezdése szerint arra, hogy a polgári perben köti a bíróságot a büntetőbíróságnak a bűncselekményt megállapító határozata, azonban ugyanez a büntetőítéletben szereplő, az állítólagos sértetti közrehatásra vonatkozó indokolásban foglalt utalásokra nem vonatkozik. Abszurd az a felvetés az elsőfokú bíróság részéről, hogy a felperesek sértetté szerettek volna válni.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének a helyes indokainál fogva történő helybenhagyására és másodfokú perköltségeik Áfa-mentes megállapítására irányult. Azzal érveltek, hogy minden vonatkozásban helytálló döntést hozott az elsőfokú bíróság, melynek megváltoztatására nincs indok. A felperesek fellebbezési kérelmében foglalt, az adóval kapcsolatos igényt a fellebbezési eljárásban meg nem engedett kereset-kiterjesztésnek ítélték, azzal, hogy nincs eljárásjogi lehetőség annak érdemi vizsgálatára. A felperesek fellebbezésben foglalt, vagyoni kártérítésre előterjesztett kamatigényt nem vitatták, míg a nem vagyoni kártérítés körében benyújtott fellebbezést teljes egészében alaptalannak találták.

A felperesek fellebbezése a kamatigényre, valamint az személyi jövedelemadó költségekre vonatkozóan alapos, míg a nem vagyoni kártérítés körében alaptalan.

Mindenek előtt rögzíti az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének – a Pp. 228. § (4) bekezdése szerint – fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése volt a jogsértés, azaz az objektív szankciók megállapítása, a további jogsértéstől történő eltiltás, valamint a vagyoni kártérítés jogalapja.

Az elsőfokú bíróság ítéltét a másodfokú bíróság a Pp. 253. § (1) bekezdése alapján a fellebbezett részében bírálta felül. Az elsőfokú bíróság az eljárásjogi szabályokat szem előtt tartva, a felperes által felajánlott bizonyítást maradéktalanul lefolytatta, ezen túlmenően igazságügyi pszichológus szakértő bevezetéséről rendelkezett a perben. A kártérítés körében hozott érdemi rendelkezése helytálló mérlegelésen alapul.

Az elsőfokú bíróság érdemben helyes döntésének kisebb részben történő megváltoztatását az eredményezte, hogy az I. rendű felperes – az alperesek által nem vitatottan – a Pp. 247. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 146. § (5) bekezdésének c.) pontja alapján kamatigénye egy részét a fellebbezésében terjesztette elő. Nem minősül a másodfokú eljárásban meg nem engedett keresetváltoztatásnak, amennyiben a fél az eredetileg nem követelt járulékokra is benyújtja a jogorvoslati kérelmét, mellyel egyezően határozott a másodfokú bíróság a vagyoni kártérítés után járó, a régi Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti kamat vonatkozásában.

A régi Ptk. 355. § (1) bekezdésében foglalt a teljes körű reparáció elvéből eredően az alperesek a

felpereseknek a perbeli eseményekkel kapcsolatban keletkezett, és igazolt teljes vagyoni és nem vagyoni kárát kötelesek megtéríteni. A törvényhely alkalmazhatósága szempontjából a kártérítés az eredeti állapot helyreállítását, az elszenvedett hátrányok mérséklését, kiküszöbölését szolgáló minden indokolt kiadás is, melyek összecszerúségét a károsult káresemény előtti állapotára, akkori tényleges élethelyzetére, körülményeire, az okozott hátrány jellegére tekintettel kell megállapítani.

Ezért a vagyoni kártérítés körében a személyi jövedelemadóval kapcsolatos fellebbezés túlnyomórésztben alapos. Az 1995. évi CXVII. törvény – 2010. május 1-jén is hatályban volt – 1. számú melléklete 6.1. bekezdése szerint a károk megtérülése, a kockázatok viselése körében adómentes: a kártérítési összeg, kivéve a jövedelmet pótló kártérítést, mellyel kapcsolatban okkal hivatkozott az I. rendű felperes arra, hogy a részére megítélt összegből még további adófizetési kötelezettsége keletkezik. Erre nézve a másodfokú bíróság (kerekítve) 12.000 forintot tartott alaposnak, tekintettel arra, hogy az Szja törvény 8. § (1) bekezdése szerint a személyi jövedelemadó jelenlegi mértéke 16%-ról, 15%-ra mérséklődött. A megsérült lakásfelszerelési tárgyakra tehát 50.000 forint számítható fel, a felperes által a fellebbezésében helyesen hivatkozott nettó keresetkiesés 67.488 forint, melynek kapcsán a 12.000 forint adó felszámításával az alperesek által egyetemleges fizetendő vagyoni kártérítés mindösszesen 129.488 forintot tesz ki. ($80.295 \times 15 \% = 12.044$)

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmében felhozottakra megjegyzést érdemel, hogy az irányadó bírói gyakorlat egységes annak megítélésében, hogy a másodfokú eljárásban a keresetváltoztatás megengedett, vagy meg nem engedett voltával kapcsolatban (Pp. 247. § (1) bekezdés) annak van jelentősége, hogy az a követelés jogi és ténybeli alapjának a megváltoztatását jelenti-e. Erre nézve rögzíthető, hogy az I. rendű felperes kártérítési igényként alapvetően nem módosított a másodfokú eljárásban sem a kérelmén, s mivel a fellebbezési kérelem túlnyomó részben alapos volt, és annak figyelembevételére eljárásjogi lehetőség nyílt a másodfokú eljárásban, ezért az ítéletábra felemelte az alperesek fizetési kötelezettségét.

Helyesen utalt arra az elsőfokú bíróság az ítélete 5. oldalának utolsó bekezdésében a Pp. alapelvi szinten rögzített 3. § (5) bekezdése szerinti szabad bizonyítás elvére, mely alapján a bíróság a bizonyítás meghatározott módjához vagy meghatározott bizonyítási eszközök alkalmazásához nincs kötve.

Ami a nem vagyoni kártérítéssel kapcsolatos fellebbezési érvelést illeti, rögzíthető, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 206. § (1) bekezdésnek sérelme nélkül helyesen mérlegelte a rendelkezésre álló adatokat és az azokból levont jogi következtetése sem szorul módosításra. Kiemeli a másodfokú bíróság, hogy a helyes, okszerű, logikai hibától mentes mérlegelésen alapuló döntés a másodfokú bíróságot is köti. Az adott tényállás mellett, az az eljáró bíró megítélésétől függ, hogy miként tájékoztatja a peres feleket az 1/2009. (VI. 24.) PK vélemény 7. pontja alapján a szakértő bevezetésének a szükségességéről. A szakértői bizonyítás a perben igazságügyi pszichológus bevonásával megtörtént, a vizsgálat aggálytalan eredményét okkal használta fel az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés körében hozott érdemi döntésének alátámasztására. Nem vitás ugyanis, hogy az I. rendű felperest ért bántalmazás, valamint a magánlaksértés miatt a felperesek személyhez fűződő jogai sérültek, melyet az alperesek sem vitattak. Az alperesi bántalmazásból eredő szégyenérzet és biztonságérzet megrendülésével felmerülő igények megfelelő reparálására, kompenzálására helyesen mérlegelt az elsőfokú bíróság, amikor az I. rendű felperes részére 200.000, a II. rendű felperesnek 150.000 forint nem vagyoni kártérítést és ezen összeg járulékát ítélte meg. A felperesek a fellebbezésükben sem tudtak előadni olyan alapos érvet, amely a helyes mérlegelésen nyugvó elsőfokú döntés megváltoztatását eredményezné.

Egyetért az elsőfokú bíróság álláspontjával továbbá abban a vonatkozásban is az ítéletábra, hogy kármegosztásnak nem vagyoni kártérítés esetén nyilvánvalóan nincs helye, ugyanakkor alaptalanok azok a fellebbezési hivatkozások, miszerint nem lenne mérlegelhető a felpereseknek a perbeli dulakodás kiváltásában történt közreműködése, e vonatkozásban a büntető bíróság határozata indokolásának figyelembevétele. A fellebbezési érveléssel szemben nincs ok arra, hogy pusztán a büntető határozat rendelkező részét tartsa szem előtt a polgári bíróság a kártérítési perben, a fent hivatkozott szabad bizonyítási rendszer elvéből kifolyólag ugyanis minden alapot nélkülöz az a felperesi hivatkozás, miszerint a polgári bíróságnak a közrehatásra külön bizonyítási eljárást kellett volna lefolytatnia. A kifejtettekre figyelemmel helyesen tette a peradatokat, ezáltal a tényállása részévé a büntető ítélet indokolásában foglaltakat az elsőfokú bíróság. A megállapított nem vagyoni kártérítés összege nem tekinthető alacsonynak, alkalmas arra, hogy a felperesek sérelmére elkövetett joghátrányokat a személyhez fűződő jog megsértése kapcsán megfelelően kompenzálja.

Mindezek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint kisebb részben megváltoztatta, míg egyebekben helybenhagyta.

A Pp. 239. §-a szerint irányadó Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a felperesek fellebbezése túlnyomórészt eredménytelen, pusztán csak 5%-ban eredményes, ezért a másodfokú bíróság a felpereseket kötelezte az I. és a II. rendű alperes javára, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdésének keretei között meghatározott másodfokú eljárási részperkölség megfizetésére.

Tekintettel arra, hogy a fellebbezés a kártérítés mértékét érintette, az Itv. 39. § (2) bekezdés b) pontjának figyelmen kívül hagyásával csak a fellebbezett értéket vizsgálta az ítéletábra, ezért a felperesek oldalán felmerült és az illetéktörvény, az 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdése szerint meghatározott fellebbezési illetéket a felperesek viselik 16.000 forint erejéig, míg az alperesek – mint közös károkozók – egyetemlegesen kötelesek megfizetni a további 1.000 forint fellebbezési illetéket.

Budapest, 2016. június 23.

. Lukács Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke

Kepesné dr. Bekő Borbála s.k.
előadó bíró

Nyíróné dr. Kiss Ildikó s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: